

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 12C/117/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225020
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Sobolovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2014:1212225020.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave v konaní pred samosudkyňou JUDr. Gabrielou Sobolovskou, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingová 4, Bratislava, proti odporcovi: SR - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

Súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania z a m i e t a.

Súd návrh navrhovateľa z a m i e t a.

Súd odporcovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným na tunajšom súde dňa 27.09.2012 sa domáhal navrhovateľ vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal odporcu Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR na zaplatenie sumy 125 eur z titulu majetkovej škody a sumy 550 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II.

Návrh odôvodnil tým, že navrhovateľ je právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX) navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Súdny exekútor požiadal miestne a vecne príslušný súd o udelenie poverenia, avšak exekučný súd nerozhodol o udelení poverenia do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, napriek tomu, že prejednávacia vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Exekučný súd rozhodol až dňa 7.12.2010, k rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonnej doby (omeškanie trvalo tak viac ako 10 mesiacov).

Ako dôkaz žiadal navrhovateľ uvedené skutočnosti zistiť z exekučného spisu založeného pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným POHOTOVOSTĚ, s.r.o, IČO : 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava a povinným T. L. pre vymoženie pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXX (registrácia súdneho exekútora EX XXXX/XXXX).

Podľa názoru navrhovateľa postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore so zákonom (§44 ods. 2 Exekučného poriadku), preto si uplatnil náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že majetková škoda mu vznikla ako náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ ako poškodený vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur a na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu sumu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkovo vynaložil navrhovateľ márne sumu 125 eur.

Zároveň si navrhovateľ uplatnil ako poškodený aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru navrhovateľa dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu rizík ako je zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolventnosť povinného. Výšku nemajetkovej ujmy navrhovateľ vyčíslil analogicky vychádzajúc z Nálezov Ústavného súdu, keď za prieťahy v konaní sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 660 eur. Výška nemajetkovej ujmy je potom 660 eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 eur (za mesiac) x 10 mesiacov v sume 550 eur.

Napokon navrhovateľ súdu uviedol, že o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podľa § 5 ods. 1 z. č. 514/2003 Z. z. požiadal odporcu, avšak odporca do podania návrhu na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

Na základe výzvy tunajšieho súdu bolo dňa 20.9.2013 doručené podanie odporcu, ktorým sa vyjadril k návrhu na začatie konania. Odporca s návrhom nesúhlasil a žiadal ho ako nedôvodný v celom rozsahu zamietnuť. Predovšetkým poukázal na to, že navrhovateľ podal zmatečné podanie, keď neboli splnené procesné podmienky, aby súd vo veci mohol konať a vydať rozhodnutie. V návrhu návrh navrhovateľa nie je uvedená spisová značka príslušného exekučného konania, ktoré je vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody, navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz k návrhu a celú dôkaznú povinnosť prenáša na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám a napokon z jeho návrhu ani nie je zrejmé z akého titulu sa domáha náhrady škody, či z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodov prieťahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, ako aj, že navrhovateľ neuviedol ani aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu.

Odporca súdu uviedol, že dňa 23.04.2012 mu boli od navrhovateľa predložené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a keďže už dňa 27.09.2012 bola súdu doručená žaloba vo veci je zrejmé, že navrhovateľ ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Z uvedeného dôvodu má odporca za to, že návrh bol uplatnený na súde predčasne, pričom odporca informoval súd, že na opakované výzvy na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku navrhovateľa navrhovateľ odporcovi neposkytol žiadnu súčinnosť, preto nárok navrhovateľa považuje odporca za predbežne neprerokovaný.

K uplatnenému nároku odporca uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené tri podmienky : a to nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť

medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, všetky tieto podmienky musia vzniknúť súčasne.

K prvej podmienke - k nesprávnemu úradnému postupu odporca uviedol, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní, pričom poukázal, že súd vydal poverenie v zákonnej lehote, k druhej podmienke - materiálnej škode uviedol, že navrhovateľ sa domáha úhrady paušálnej škody, avšak podľa § 17 ods. 1 z.č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný zákon neustanovuje inak a k vyčísleniu škody uviedol, že navrhovateľ výšku škody žiadnym spôsobom nepreukázal, keď neprodukoval žiadne dôkazy, na základe ktorých by osvedčoval napr. využívanie informačného systému, a pod. K výpočtu nemajetkovej ujmy odporca poukázal najmä na osobitosť v konaní pred Ústavným súdom, keď poskytovanie finančného zadost'uchinenia je závislé od mnohých okolností ako osoba poškodeného, závažnosť vznikutej ujmy, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení a pod., či na to, že navrhovateľ si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy ako spoločnosť - právnická osoba a v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal zánik podnikateľských aktivít a plánov, resp. nepreukázal ako situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské aktivity.

Napokon odporca priložil súdu listiny, z ktorých obsahu možno konštatovať, že navrhovateľ a jeho praktiky práve v dôsledku porušovania práv spotrebiteľa sú vnímané verejnosťou negatívne, keď navrhovateľ využíva neprijateľné podmienky pri svojej podnikateľskej činnosti.

Návrh žiadal zamietnuť aj z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Podľa názoru odporcu zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite, atribútom príčinnej súvislosti je "priamosť" pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Tunajší súd nariadil na deň 28.2.2014 o 12.30 hodine pojednávanie v predmetnom konaní, pričom navrhovateľ prevzal predvolanie dňa 6.2.2014, právny zástupca navrhovateľa dňa 10.2.2014 a odporca dňa 6.2.2014.

Dňa 31.1.2014 bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti odporcu na pojednávaní konanom dňa 28.2.2014 o 12.30 hodine, pričom o odročenie pojednávania nežiadal a trval na podaných vyjadreniach.

Dňa 3.2.2014 o 17.43 hod. doručil právny zástupca navrhovateľa na súd elektronicky ústavnú sťažnosť adresovanú Ústavnému súdu SR ako i žiadosť o zrušenie pojednávania vytýčeného na deň 28.3.2014 z dôvodu, že navrhovateľ podal na Ústavnom súde SR sťažnosť a žiadal, aby konajúci súd konanie prerušil a to až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci.

Dňa 28.2.2014 sa konalo pojednávanie, na ktoré sa nedostavili účastníci konania. Súd konštatuje, že odporca sa ospravedlnil a nežiadal odročiť pojednávanie, navrhovateľ má vykázané doručenie dňa 6.2.2014, svoju neúčasť na dnešnom pojednávaní neospravedlnil. Súd v súlade s § 101 odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku pojednával v neprítomnosti účastníkov konania. Sudkyňa prečítala návrh na začatie konania doručený tunajšiemu súdu dňa 27.9.2012, vyjadrenie odporcu k návrhu doručené tunajšiemu súdu dňa 20.9.2013, oboznámila s obsahom listinných dôkazov zadovážených súdom, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9NcC/76/2012, uznesením Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Co/534/2012, podaním navrhovateľa, ktorým podal dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 4Co/534/2013, uznesením Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/169/2013 a dospel k tomuto skutkovému a právnomu stavu veci :

Pred rozhodnutím vo veci súd najskôr rozhodol o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd, a to podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., podľa ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Podľa § 109 ods. 2 O.s.p. prerušenie konania nie je obligatórne a teda súd môže konanie prerušiť a tiež nemusí. Dôvodom prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. musí byť však vždy tá skutočnosť, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši tzv. predbežná (prejudiciálna) otázka.

Túto otázku si však súd môže vyriešiť aj sám (§135 ods. 2 O.s.p.), keďže o námietke navrhovateľa o zaujatosti zákonného sudcu bolo rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave ako súdom nadriadeným, postupom podľa § 16 ods. 1 O.s.p.. Vo veci vedenej pod sp. zn. 12C 117/2012 o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Bratislava II rozhodol Krajský súd v Bratislave dňa 19.10.2012 tak, že uznesením č.k. 9NcC 73/12-21, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava II v Bratislave JUDr. Gabriela Sobolovská nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vo veci.

Z uvedeného teda vyplýva, že zákonný sudca v prejednávanej veci nebol vylúčený z pojednania a rozhodovania veci. Vzhľadom na uvedené, keďže navrhovateľ si uplatnil svoje zákonné právo namietať nestrannosť súdu a o jeho námietke už bolo zákonným postupom aj rozhodnuté, súd nevidel dôvody pre prerušenie konania a jeho návrh na prerušenie ako nedôvodný zamietol.

Uvedený názor súdu, že nie je daný zákonný dôvod pre prerušenie konania z dôvodu navrhovateľom podanej ústavnej sťažnosti z titulu, že bolo porušené jeho ústavné právo, tak ako navrhol navrhovateľ, podporuje rozhodnutie Ústavného súdu SR č. III. ÚS 295/2013, ktorým bola odmietnutá sťažnosť navrhovateľa. V ňom Ústavný súd SR riešil navrhovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho ústavného práva, keďže okresný súd a ani krajský súd nevyhoveli jeho námietke zaujatosti voči sudcom prvostupňového súdu. Ústavný súd odmietol sťažnosť navrhovateľa pre nedostatok právomoci vec prejednať a rozhodnúť, nakoľko navrhovateľ sa môže domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového súdu, prípadne dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu, pričom existuje iný súd povolaný na poskytnutie ochrany základným práva sťažovateľa. Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, ale naopak, čl. 127 odsek 1 ústavy požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov ochrany. V neposlednom rade Ústavný súd poznamenal, že pokiaľ by sa objavili nové skutočnosti, môže sa navrhovateľ domáhať ochrany svojho práva na prerokovanie veci pred nezávislým a nestranným súdom vznesením novej námietky zaujatosti. Súd taktiež poukazuje, že uvedené vyslovil Ústavný súd SR vo svojich viacerých rozhodnutiach (IV. ÚS 386/2013, IV. ÚS 531/2013).

Z vykonaného dokazovania pripojením spisu tunajšieho súdu spis. zn. 0 Er 563/2010 mal súd preukázané, že sa na tunajšom súde vedie exekučné konanie vo veci oprávneného POHOTOVOSŤ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava proti povinnému Elšíkovej Bohuslave, bytom Baltská 5173/7, Bratislava pre vymoženie sumy 311 € s príslušenstvom. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal na tunajší súd súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý dňa 15.7.2010. Poverenie č. 5102 089014* bolo vydané dňa 7.12.2010.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení ku dňu podania návrhu na súd, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. ak je uznesenie, ktorým sa žiadosť zamietla, právoplatné, súd exekučné konanie aj bez návrhu zastaví. Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Ako už súd vyššie uviedol, dňa 15.7.2010 bola tunajšiemu súdu v konaní sp.zn. 0Er/563/2010 doručená žiadosť o udelenie poverenia. Tunajší súd uznesením č.k. 0Er/563/2010-9 zo dňa 6.12.2010 čiastočne exekúciu v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 311 € odo dňa 23.10.2009 do zaplatenia zastavil. Dňa 7.12.2010 súd udelil súdnemu exekútorovi poverenie č. 5102 089014 na vymoženie istiny 311 €, zákonného úroku vo výške 6% ročne zo sumy 311 € od 7.1.2010 do zaplatenia, trov konania a trov exekúcie. Z uvedených skutkových okolností sa dá usudzovať, že súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie iba čiastočne nedodržel zákonnú 15 - dňovú lehotu a exekútora poveril vykonaním exekúcie po približne 5 mesiacoch od podania žiadosti, zároveň však žiadosť o udelenie poverenia čiastočne zamietol. Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku totiž vyplýva, že 15 - dňová lehota platí iba v prípade, že súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom. V danom prípade súd zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, a to v časti úroku z omeškania. Na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia zákon žiadnu lehotu nestanovuje. Zákon tiež nerieši, v akej lehote má súd rozhodnúť v prípade, že zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom. Navrhovateľ sa po tom, čo odporca jeho žiadosti na predbežné prerokovanie veci nevyhovel, domáhal náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy voči odporcovi z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom v súlade s § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Súd preto v tomto prípade neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z. z. všeobecný súd nie je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu. Nakoľko však právna úprava zákona č. 514/2003 Z. z. účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu nevyžadovala ako podklad pre ustálenie otázky, či skutočne došlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty výsledky vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, súd dospel v súlade s § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. k záveru, že je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Súd preto na základe uvedeného dospel k záveru, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, keď došlo k nesprávnemu úradnému postupu tunajšieho súdu, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdnemu exekútorovi vykonaním exekúcie, avšak to iba za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade, že súd zistí čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom, má aj tak vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15 - dňovej lehote. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol súd povinný poveriť súdnemu exekútorovi vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu. Argumentácia odporcu, ktorý sa odvoláva na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 a ktorý tvrdí, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, preto neobstojí.

Čo sa týka druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existencie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, súd sa stotožnil s argumentáciou odporcu a dospel k záveru, že navrhovateľ ich v konaní nepreukázal. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, mal súd za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný navrhovateľ preukázať. Navrhovateľ v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Súd mal za to, že paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a jedná sa iba o jednostranné tvrdenia navrhovateľa, ktoré nemajú oporu v predložených či označených dôkazoch. Pokiaľ navrhovateľ uviedol, že z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, preukazujúce škodu spočívajúcu v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, mal súd za to, že od začiatku konania (27.09.2012) mal navrhovateľ dostatok času a príležitostí na predloženie predmetných dôkazov, aj inou ako korešpondenčnou cestou. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo navrhovateľa. Keďže navrhovateľ toto dôkazné bremeno neunesol (nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz), súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Navrhovateľ sa taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Z uvedeného vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty, bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je totiž súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena účastníkom konania. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 467/08 vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je práve preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povesť spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Navrhovateľ uviedol, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Navrhovateľ však svoje tvrdenia nijakým spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Súd nemôže navrhovateľovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení, keď nepreukázal a nekonkretizoval aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd mal za to, že navrhovateľ nevyužil svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prieťahy v konaní a tento urgoval vydanie poverenia, až v dobe, kedy už bolo poverenie vydané. Navyše súd s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 675/2011 zastáva názor, že nepríjemnosti spôsobené členom vo vedení spoločnosti možno zohľadniť iba v obmedzenej miere, a že v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprimeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, nakoľko im nevzniká ujma priamo (nie je daná priama príčinná súvislosť).

Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu. Z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul zaväzoval povinnú Bohuslavu Elšíkovú na plnenie, ktoré v časti úrokov z omeškania odporovalo dobrým mravom. Z tohto dôvodu bola na strane súdu pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie potrebná dôkladnejšia analýza skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo mohlo mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia. Súd preto dospel k záveru, že s poukazom na uvedené by bolo neprimerané a neúčelné, aby bola navrhovateľovi, ktorý v spotrebiteľskej zmluve použil zmluvnú podmienku upravujúcu úroky z omeškania vo výške, ktorá odporovala dobrým mravom, priznaná nemajetková ujma v peniazoch. Súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie po takmer 5 mesiacoch, čo je v porovnaní s dobou trvania exekučného konania, krátky časový interval. Súd mal za to, že nedodržanie zákonnej lehoty, preto na strane navrhovateľa nemohlo spôsobiť neistotu, alebo vznik akejkoľvek škody či nemajetkovej ujmy. Odhliadnuc od skutočnosti, že navrhovateľ nijako nepreukázal ani vznik skutočnej škody ani nemajetkovej ujmy, je nepravdepodobné, že by za takmer 5 mesiacov došlo k tak závažnej ujme, ako popisoval navrhovateľ v návrhu. Nie je prípustné, aby navrhovateľ prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvenčného povinného na súd. Pri posudzovaní formy a výšky nemajetkovej ujmy je potrebné zohľadniť aj jeho podnikateľskú aktivitu. Pokiaľ navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvenčného povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Súd mal za to, že vzhľadom na dĺžku času, ktorá ubehla od uplynutia 15 - dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu a na ostatné okolnosti daného prípadu, je dostatočným zadostučiniením pre navrhovateľa konštatovanie porušenia jeho práva.

Súd sa nestotožňuje ani s názorom navrhovateľa, že možno priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prietahy v konaní. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška nemajetkovej ujmy sa preto bude líšiť na základe individuálnych daností prípadu a z tohto dôvodu jej výšku nemožno paušalizovať.

Pokiaľ navrhovateľ v súvislosti s nárokom na nemajetkovú ujmu poukazoval na porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 01.03.2012, sp. zn. 9Co/285/2011, v ktorom krajský súd výslovne uviedol, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu. Súd preto nemohol skúmať porušenie ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a žiadne konanie v ktorom by bol konštatovaný prietah v konaní sa nevedlo (navrhovateľ to ani netvrdil ani nepreukázal). Je však potrebné zdôrazniť, že aj v prípade, že by sa potvrdilo porušenie základných práv navrhovateľa, aj v tomto prípade by bolo potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ však vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal.

Súd mal ďalej za to, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Ak by aj navrhovateľ vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy preukázal, navrhovateľ nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak. Navrhovateľ totiž nepreukázal, že by v prípade dodržania zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo priamo úmerne k skoršiemu vymoženiu pohľadávky a skoršiemu ukončeniu exekučného konania.

Keďže navrhovateľ nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Pokiaľ odporca vzniesol námietku premlčania, súd mal za to, že táto bola neopodstatnená. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade mohlo dôjsť k vzniku škody resp. nemajetkovej ujmy u navrhovateľa najskôr po uplynutí 15 - dňovej lehoty odo dňa podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (15.07.2010), teda dňa 30.07.2010. Návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, počas ktorého predbežného prerokovania nároku neplynie premlčacia doba, bol doručený odporcovi dňa 23.04.2012. Návrh na začatie konania bol podaný na súde dňa 27.09.2012, teda zjavne pred uplynutím 3 - ročnej premlčacej doby. Táto skutočnosť však vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nemala vplyv na rozhodnutie súdu vo veci.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Keďže úspešnému odporcovi v konaní žiadne trovy nevznikli (aspoň zo spisu nevyplývajú), súd mu ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na tunajšom súde , písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods. 1 O.s.p.)

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona(§ 251 ods. 1 veta prvá O.s.p.).